

ΜΕΤΑΤΡΟΝ ΚΑΙ ΖΑΚΧΙΗΛ ΤΟ ΙΩΔΕΣ

Έρχεσαι και κοιτάς τον εαυτό σου στον καθρέφτη. Εστιάζεις το βλέμμα στην άλλη πλευρά.

Τα μάτια που σε κοιτούν από μέσα γίνονται δύο μενεξεδένιες θάλασσες. Ζητάς να φύγεις, δεν το αντέχεις. Ζητάς να γυρίσεις πίσω, στην ύλη. Όμως οι μενεξεδι θάλασσες γίνονται δίνες που σε τραβούν. Αφήνεις την ουσία του εαυτού σου να περάσει τον καθρέφτη και να βυθιστεί στο απέραντο μενεξεδί.

Έρχεσαι αντιμέτωπος/η με το κύμα. Σε παρασέρνει στον βυθό, χωρίς να καταλάβεις πώς. Ανοίγεις τα μάτια στο βαθύ ιώδες και κοιτάς.

Στέκεσαι στο χάος. Χαώδεις μορφές κινούνται πάνω από την άβυσσο άτακτα, χωρίς συνειρμό. Σχήματα, κόκκοι άμμου, γυαλιά σπασμένα μαζί με πέτρες. Βράχια περιφέρονται γύρω σου και σε χτυπούν, χωρίς να νιώθεις πόνο.

Μια ηλιαχτίδα καταφέρνει να διαπεράσει τον συρφετό και σε αγγίζει στο μάγουλο.

Συγκεντρώνεις την ενέργειά σου. Γίνεσαι ένα με την ηλιαχτίδα και ταξιδεύεις μαζί της στο σύμπαν. Η ενέργειά σου ακολουθεί την πορεία της ηλιαχτίδας αντίστροφα. Πίστευες ότι είναι κουραστικό να ταξιδεύεις αντίθετα στο ρεύμα, όμως δεν υπάρχει ρεύμα. Αντίθετα, εμφανίζονται σήματα φωτός, μια διαδοχική ακολουθία φωτεινών σημάτων της ψυχής σου.

Στέκεσαι και κοιτάς. Το χάος γύρω σου φαίνεται σαν ένα παιχνίδι χωρίς ειρμό.....και όμως, εσύ ξέρεις.....

Διαπιστώνεις ότι είσαι έτοιμος να κάνεις τα πάντα, ακριβώς όπως όλα αυτά τα σπασμένα γυαλιά και οι κομματιασμένοι βράχοι που χορεύουν γύρω σου σε έναν χορό χωρίς περιγραφή. Είσαι ένα πετραδάκι μέσα στην απειροσύνη του χάους.

Γελάς. Έρχεσαι αντιμέτωπος με το Τώρα και βλέπεις τον εαυτό σου στον καθρέφτη και πάλι: μια συμπτωματική συσσώρευση γονιδίων, μια τυχαία συσσώρευση ατόμων γύρω από ενεργειακές ίνες κινούμενες από ένα αόρατο χέρι στο βάθος του απείρου.

Σταματάς να γελάς και προσέχεις. Πιάνεις μια από αυτές τις ίνες και την τραβάς ελαφρά, δοκιμάζοντας την τύχη σου.

- Ποιος βρίσκεται στην άλλη άκρη; Αναρωτιέσαι και η σκέψη σου διακόπτει την κοσμική σιωπή.
- Εγώ, σου ψιθυρίζει ο Ηλιακός Άνεμος.

Κοιτάς στον καθρέφτη και γελάς, μα η ανάσα σου κόβεται. Αντιμετωπίζεις το κενό. Το είδωλό σου δεν υπάρχει πια στον καθρέφτη. Ένα ακαθόριστο φως αχνοφέγγει στο βάθος. Μπαίνεις μέσα για άλλη μια φορά και τρέχεις προς το φως....

- “Το μεν πνεύμα πρόθυμο, η δε σαρκὶς ασθενής”
Συλλογίζεσαι. Ποτέ δεν κατάλαβες γιατί εσύ δεν μπορούσες να ορίσεις εσένα. «Καθόλου παράξενο μέσα σ’ αυτό το χάος», σκέφτεσαι.

Βυσσινί

Βαθύ μπλε

Κόκκινο

Ρίγες χρυσαφί και βαθύ μενεξεδί

Έρχεσαι και στέκεσαι μπροστά στον καθρέφτη για άλλη μια φορά. Φοράς το βαθύ ιώδες της ευτυχίας και της απόλυτης ενδελέχειας*.

- «Ενδελεχής σημαίνει "ικανός", σημαίνει να ορίζεις αυτό που θέλεις να είσαι». Η φωνή από την άλλη πλευρά του καθρέφτη είναι ξεκάθαρη κι εσύ κοιτάς καλύτερα, μήπως και δεις τον ήχο.

Μενεξεδί, γλυκό μοβ, λιλά, βιολετί, βυσσινί-μοβ του κρασιού.

- "Οι συμπεθέρες έπιασαν δουλειά πάλι".

Την άμαξα της δημιουργίας τη σέρνουν δύο άλογα. Ποιο έχει προτεραιότητα να τη σύρει πρώτο;

Κοιτάς και απορείς. Το ιώδες αναδύεται. Νέα σήματα ιώδους δόνησης δημιουργούν μενεξεδένια μονοπάτια εκεί που πριν υπήρχε χάος και τώρα δεν υπάρχει πια.

Η ιδέα και η μορφή είναι ένα και χαριεντίζονται στα σκαλοπάτια της επίτευξης.

Το πνεύμα και η ύλη κοιτιούνται μέσα από τον καθρέφτη ανταλλάσσοντας ερωτικές ματιές.

Μπλε και κόκκινο: φλογεροί εραστές που ενώνονται με πάθος κι αλλάζουν υπόσταση, γνωρίζοντας ο ένας τον άλλον πάνω στο σεντόνι της διττότητας.

Κοιτάς τον εαυτό σου στον καθρέφτη και γελάς.

Χρειάζεσαι βοήθεια για να συνειδητοποιήσεις ποιος/ποια είσαι: ο δούλος/η δύο αφεντάδων ή ο καρπός του Θείου Έρωτα;

- «Ενδελέχεια σημαίνει να κοιτάς τον εαυτό σου στα μάτια και να γελάς.»

*Σημείωση:

Εντελέχεια = η δυνατότητα ενός όντος να μετεξελίσσεται αφ' εαυτού από την εν δυνάμει κατάσταση στην εν ενεργεία κατάσταση